עין משפם

נר מצוה א ב מיי׳ פ״ט מהל׳ מאכלות אסורות הל׳ כו

:טוש"ע י"ד סימן פט ס"ב

יא ג מיי׳ שם הל׳ כח טור

ב ד מייי שם הלי כו

מוש"ע שם סעיף ב: יג ה ו מיי׳ שם הל' כח

טוש"ע שם סעיף א: ז מיי פ"ו מהלכות

ברכות הל' ב סמג

עשין כז טור ש"ע א"ח סי"

קנח סעיף א [וברב אלפס

נוד ברכות פ"ח דף מד.]:

מו ח מיי׳ שם וע״ש

שם טוש"ע א"ח סי' קפא

:סעיף א

שם טוש"ע א"ח סיי

טוש"ע א"ח סי קפא

טוש"ע א"ח סי׳ הס

סעיף ב: ים מ מייי שם סמג שם

ק"ו: כנמיי שם טוש"ע א"ח

סי קפא סעיף ג:

שימה מקובצת

אתו אינשי סכרוה אמר **(ל**

אשכחתינהו לכולהו:

רבינו גרשום

ב"ש אומרים מקנח. כלומר בפת: ואי בעי

תימא מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי.

רלומר ר"ש אומרים מקום

מדיח אלו ידיו אבל בפה

מודו ב"ה לב"ש דאין

בשר של בין השינים

לו בשר בין השינים מהו שיאכל גבינה: פתכא

ב.... - . דאופתא. כלומר עץ גדול :

עצים היה נושא לביתו

בלא ידיעתו דאביי: אמר

ליה כבר קדמוך רבנן. כלומר רבנן דאמרי דמאן

. דסייר נכסי מישתכח ביה

איסתרא קדמוך דאנא חזיתיך דאי לא הוה

חזיתיך היית מגנבו ממני: חזא צינורא דבדקא. כלומר ^(†) רבוע ארעא

מהו. כלומר

קעג סעיף א: יו י מייי שם הלי מו: יח כ ל מיי׳ שם סמג שם

בהשגות ובכ"מ סמג

שם הלי ג סמג

א מיי שם אל פנו שור ש"ע י"ד סי' פט סעיף א:

ולעיל נב: וש"נו. ב) ועי" (ל יו) [נעיל נג. זט"ל, כ) [ע" פרש"י תענית כ: ד"ה וסייר], ג) [שבת יט. ב"ב קמו.], ד) ול"ל אחר ד"ה **כ**) בס"א נוסף: לנקיות, ו) נוע"ע תוס׳ שבת כה: ד"ה חובה], ז) מכחן עד שמע אין זה מדברי המוס' כי אם איזה גליון יטעו הסופרים וכתבוהו

תורה אור השלם

ו. הבשר עודנו ביו ַחָרָה בָעֶם וַיַּךְּ יִיֶּ בָּעֶם מַבָּה רַבָּה מְאד:

הגהות הב"ח

(א) גמ' למחר כי השתא: (ב) שם סכרוה אמר אשכחתינהו:

וירקא. רכין הן: בין בשר לגבינה. משמע שאכל בשר ורוצה לאכול לעזי רש"י גבינה: אסור לאכול גבינה. משום .[אישבולנ"ט]. דבשר מוליא שומן והוא נדבק בפה ומאריך בטעמו: בשר שבין השיניים.

יפה מן ההדחה ולא הוזכרה כאן הדחה: ובית הלל אומרים מדיח ולה בעי קינוח. דלה סגי ליה בקינוח חלה מדיח במים והוא עיקר

אלא. אם כן קנחו בפת דקינות הפת

שאוכל הפת בינתים היא יפה: נימא

בית שמחי היא. דאי בית הלל הדחה

בעי ולא החכר קינוח: אף מדיה.

תרוייהו בעינן וקאמר רבי זירא

דקינוח בין למר ובין למר בפת הוא:

וליתנייה. במסכת עדיות ופ"ד ופ"ה)

שכל קולי ב"ש וחומרי ב"ה נשנו שם:

והוא הדין. דתרווייהו בעינן: בדשערי

לא. מפני שמתפרר בתוך הפה ואינו

נקשר יחד כשלועסו לפיכך אינו

מקנח: שטר. נעשה רך ונדבק בחיך.

ודוגמתו בהשוכר (ב"מ דף פה:) אשטר

מישטר תחבושת על העין: אקושא.

קשה יותר מדאי וגם הוא מתפרר

בתוך הפה כשל שעורים: קמחא סמרי

מי חשיב בשר שלא לאכול גבינה

עמו עד שיטלנו: הבשר עודנו.

אלמא מיקרי בשר: אנא להא מילתא

חלה בר חמרה. לדבר זה חני גרוע מאבי כחומך בן יין: למחר כי השחא.

מעת לעת: 'סייר. הולך ורוחה

קרקעותיו מה הן לריכות: משכח

היסתירה. מולה סלע מפני שמתקנם

בכל הלריך: פסכא דאופי. משוי

עלים שהיה גונבו: קדמוך. שאמרו

שיהא אדם רואה נכסיו בכל יום ויראה

מה יעשה: לנורא דבדקא. המים

יולאין חוך לגדותיהן ובאין לשטוף

פירותיו דרך פחת שבשפת האמה:

רמא קלא. הרים קול ולווח: די חובה.

עדיפא ממלוה. ולקמיה נע"בן מפרש מאי

חובותייהו: מלוה. לשמוע דברי

חכמים: אמלעיים. שנוטלין בין

תבשיל לתבשילה בעלמה: **מצוה לגבי**

רשות חובה קרי לה. משום דתני

אמצעיים בהדייהו קרי לראשוני׳ חובה

דאע"פ שאינן אלא מצוה חשובות הן

אלל הרשות לקרותם חובה: בין

בכלי. מתחתיהם לקבלם: קינסא.

אם נותן שפאי עלים וקסמין תחתיהן

למאן דאמר כלי הכא לאו כלי הוא

ולמ״ד אין נוטלין על גבי קרקע שפיר

דמי ולקמן [שם] מפרש משום דרוח רעה

שורה עליהן כשהן על גבי קרקע:

מפעפעין. אשטנ"ט מרככין את הידים

ומבליעין בהן את זוהם התבשיל:

סולדת

אילימא בית שמאי אומרים מקנח ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים מדיח ולא בעי מקנח אלא הא דאמר רבי זירא אין קינוח פה אלא בפת כמאן כב"ש אלא בית שמאי אומרים מקנח ולא בעי מדיח ובית הלל אומרים אף מדיח שהוי ליה מקולי בית שמאי ומחומרי בית הלל ולתנייה גבי קולי בית שמאי וחומרי בית הלל אלא בית שמאי אומרים מקנח והוא הדין למדיח וב"ה אומרים מדיח והוא הדין למקנח מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי גופא אמר רבי זירא אין קינוח הפה אלא בפת והני מילי בדחימי אבל ברשערי לא ודחיםי נמי לא אמרן אלא בקרירא אבל בחמימא משמר שמרי והני מילי ברכיכא אבל באקושא לא והלכתא בכל מילי הוי קינוח לבר מקמחא תמרי וירקא בעא מיניה רב אסי מרבי יוחנן כמה ישהה בין בשר לגבינה א"ל ולא כלום איני והא אמר רב חסדא יאכל בשר אסור לאכול גבינה יגבינה מותר לאכול בשר אלא כמה ישהה בין גבינה לבשר א"ל ולא כלום גופא אמר רב חמדא אכל בשר אמור לאכול גבינה גבינה מותר לאכול בשר אמר ליה רב אחא בר יוסף לרב חסדא בשר שבין השינים מהו קרי עליה יהבשר עודנו בין שיניהם אמר מר עוקבא אנא להא מלתא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא כי הוה אכיל בשרא האידנא לא הוה אכל גבינה עד למחר 🕫 עד השתא ואילו אנא בהא מעודתא הוא דלא אכילנא ילסעודתא אחריתא אכילנא אמר שמואל אנא להא מלתא חלא בר חמרא לגבי אבא דאילו אבא יהוה סייר נכסיה תרי זמני ביומא ואנא לא סיירנא אלא חדא זימנא שמואל למעמיה דאמר שמואל מאן דסייר נכסיה כל יומא משכח אסתירא אביי הוה סייר נכסיה כל יומא ויומא יומא חד פגע באריסיה דדרי פתכא דאופי אמר ליה הני להיכא אמר ליה לבי מר אמר ליה יכבר קדמוך רבגן רב אסי הוה סייר נכסיה כל יומא אמר היכא נינהו כל הני אסתירי דמר שמואל יומא חד חזא צינורא דבדקא בארעיה שקליה לגלימיה כרכיה אותביה בגוה רמא קלא אתו אינשי םכרוה (C א שכחתינהו לכולהו איםתרי דמר שמואל: אמר רב אידי בר אבין אמר רב

יצחק בר אשיין ימים ראשונים מצוה "ואחרונים

שאין לברך על קריאת שמע שלפני מטתו אשר קדשנו במצוחיו ולונו לקרות שמע ואם חאמר אמצעיים כגון בין גבינה לבשר שהן ללורך מלוה יהיו טעונין ברכה וי"ל דאין זה כי אם הכשר אכילה כמו ניקור חלב ומליחת בשר:

חובה מיתיבי מים ראשונים ואחרונים חובה "אמצעיים רשות מצוה לגבי רשות חובה קרי לה גופא מים ראשונים ואחרונים חובה אמצעיים רשות ראשונים נוטלין בין בכלי בין על גבי קרקע אחרונים אין נוטלין אלא בכלי ואמרי לה באין נוטלין על גבי קרקע מאי בינייהו איכא בינייהו לקינסא ממים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן אחרונים יאין נוטלין אלא בצונן מפני שחמין מפעפעין את הידים

ואין מעבירין את הזוהמא: מים ראשונים נוטלין בין בחמין בין בצונן: אמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי ינאי לא שנו אלא שאין היד ברכה אבל אחרונים שהם ללורך אדם משום מלח סדומית אין טעונין 10 ברכה 10 ומכאן כתב רבינו יהודה בפרק במה מדליקין בחוספ'

אילימא בים שמאי אומרים מקנה. פיו: ולא מדיה. במים שהקינות אילימא ב"ש אומרים מקנה ולא בעי מדיה. פירש בקונטרם שהקינות יפה מן ההדתה ולא החכר כאן הדתה וב"ה

אומרים מדיח ולא בעי מקנח ולא סגי ליה בקינוח אלא מדיח במים ואין לריך קינוח: אין קינוח פה. להכשיר לאכול בשר אחר גבינה: והוא עיקר ואינו לריך קינוח וקשה לפירושו דלא הוה ליה למימר

ולא בעי אלא מקנח ולא מדיח מדיח ולא מקנח ועוד אמאי דחיק לאסוקי דלא פליגי לימא דלבית שמאי עדיף קינוח ובית הלל סברי דאף בהדחה לחודיה סגי כמו בקינוח לחודיה לכן נראה דפשיטא ליה למסדר הש"ס דהדחה עדיף מקינוח והכי פירושא בית שמאי סברי מקנח ולא בעי מדיח כלומר בקינוח סגי אע"ג דגרע ולא בעי מדיח דעדיף וב״ה סברי מדיח לחודיה בעינן והשתא הוה ליה למימר ולא סגי במקנח דגרע אלא איידי דנקט לב"ש ולא בעי נקט נמי לבית הלל והשתא הוה ליה למיפרך אם כן הוה ליה מקולי בית שמאי ומחומרי ב"ה אלא דאית ליה פירכא אחריתי ולא מצי לשנויי דבית שמאי תרתי בעי ונקט מקנח והוא הדין דבעי מדיח בהדיה ובית הלל סברי דסגי בחד או מדיח או מקנח דאם כן הוו להו לבית הלל למינקט מקנח דהוי

רבותא טפי דגרע ממדיח: מקנת וה"ה למריח. תרווייהו בעינן כדפי' בקונט' וכ"פ

ר״ח: לכעודתא אחריתא אבילנא. לאו נסעודתא שרגילין לעשות אחת שחרית ואחת ערבית אלא אפילו לאלתר אם סילק השולחן

ובירך מותר דלא פלוג רבנן: מים ראשונים מצוה ואחרונים חובה בו'. נכרכות נקוף פרק אלו דברים (דף נג: ושם) דריש תרווייהו מקרא מוהתקדשתם אלו מים ראשונים והייתם קדושים אלו מים אחרונים ואסמכתא בעלמא הוא דהא טעמא דמים אחרונים הוי משום מלח סדומית כדאמר בסמוך ואנו לפי שאין מלח סדומית מלוי בינינו לא נהגו במים אחרונים והכי נמי כי דריש התם כי קדוש זה שמן שהיו סכין את ידיהן להעביר את הזוהמא הוי אסמכתא דלא מצינו בשום מקום שיהא שמן לא חובה ולא מצוה והא דאמר התם כשם שהמזוהם פסול לעבודה כך ידים מזוהמות פסולין לברכה היינו להם שהיה הדבר עליהם חובה ליטול אחר סעודה לפיכך נחשבות כמזוהמות ולריך להקדים וליטול קודם ברכה וא"ת למאי נפקא מינה הא דראשונים מלוה ואחרונים חובה מה לי מלוה מה לי חובה הא תרווייהו חובה כדקתני בברייתה ולה רשות והומר רבינו תם דנפהא מינה לענין מלחמת הרשות דתנן בפ"ק דעירובין (דף יז.) דפטורין מרחילת ידים והאמר רב חייא בגמ' לא שנו אלא מים ראשונים אבל אחרונים לא דאמר רב יהודה בריה דרב חייא מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני שמלח סדומית כו׳ ובהלכות גדולות פירש דראשונים

שהם מלוה משום סרד תרומה טעוניו

ושטפי מיא לארעיה: מצוה לגבי רשות חובה קרי לה: ניטלין בין בכלי ין על גבי קרקע. כלומר בין שמקבלין אותו בכלי בין שניטלין ע"ג קרקע: אחרונים אין ניטלין. אא״כ מקבלין אותן המים ששופכין על הידים בכלי . דבעינן למימר קמן דרוח :לה אין ניטלין ע"ג קרקע ייי אין ביטיין כיגין, קכ. איכא בינייהו קינסא כו'. כלומר דמקבלין אותן ע"ג חתיכה של עץ למ״ד אין

ניטלין אלא בכלי ע"ג

ניסין איא בכי כיג קינסא לאו כלי הוא למ״ד

דאין ניטלין ע"ג קרקע

. י . ע"ג קינסא שפיר דמי:

עיג קינסא שפיז זמי: בין בחמין בין בצונן. כלומר בין ממים חמין בין . ממים צונן: לא שנו אלא שאין היד א) אולי ל"ל דנפחת הגדר